

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Amintire tristă

— 20 de ani de la aruncarea bombei atomice asupra Hiroșimei —

Sintem obișnuiți, mai bine zis, am dori să ne aducem aminte numai de acele evenimente din trecut care au adus un bine omenirii. Aniversarea lor este un prilej de bucurie și optimism. Ele sînt tot atîtea popasuri în drumul spre progres al omenirii.

Dar, iată că sînt și amintiri triste, fapte a căror aducere aminte pune multe probleme în fața conștiinței și cer hotărîri eroice, ca ele să nu se mai întîmple. Între acestea este amintirea celor două orașe japoneze: Hiroșima și Nagasaki, prefăcute în ruină și intrate în istoria lumii ca două „locuri ale durerii”.

La 6 august 1945, ora 8,15 orașul Hiroșima a fost distrus din temelii în cîteva secunde, de cea dintîi bombă americană. Era atomică și anunțase astfel un început plin de groază pentru omenire. Un raport japonez din acea vreme descria acest masacru neomenesc astfel: „La început a fost ca o fulgurație, apoi a izbucnit o flăcără imensă de foc. Flăcările de foc ale incendiului s-au întins ca un uragan, cu o viteză uimitoare, cuprinzînd întreg orașul. La un moment dat era asupra Hiroșimei un foc enorm, cu un diametru de 4 kilometri. Apoi coloane întregi de fum negru se înălțau spre cer din centrul orașului, pînă la o înălțime de multe mii de metri. Flacăra de foc era învăluită de nori albi, încercuți cu nori negri, care purtau în vîduh pînă la mari distanțe praș și părți din pămîntul scormonit de bombă”.

Temperatura atmosferei, relatează alți martori, s-a ridicat brusc de la zero grade la 2000 grade. Flăcări de foc, ca tot alțiia sori, se purtau în vîduh în toate părțile și în cîteva clipe un oraș cu aproximativ 300.000 de locuitori a încetat de a mai exista.

Cei care nu muriseră din primul moment umblau ca niște fantome, îngroziți de durere și spaimă, se aruncau în apă, crezînd că își pot alina durerile, ieșeau și strigau după ajutor, dar nu era nimeni, care să le poată da un sprijin.

Chiar cei care aveau leziuni mai mici, erau înspăimîntați de priveliștea de iad din jurul lor, și, încărcăți de unde radioactive, au murit în scurt timp. Era o lume de naufragiați care purta primejdia morții. Nici acum la douăzeci de ani n-au încetat victimele de pe urma bombardamentului atomic de la Hiroșima.

Ziarele japoneze relatează că multe tragedii de sinucidere întîmplate în ultimii ani sînt o urmare a radiațiilor atomice ale bombei de la Hiroșima.

De aceea este greu de știut numărul morților de pe urma acestui bombardament atomic. Publicațiile japoneze au arătat că de la început au fost peste 300.000 morți, 223.000 la Hiroșima și 120.000 la Nagasaki. Trebuie ținut seama că familii întregi au murit fără nici un supravie-

țitor, că atunci erau cantonați la Hiroșima peste 90.000 militari și alți civili care lucrau la șantierele navale ale orașului. Dacă mai adăugăm numărul răniților, morți în cel dintîi an după aruncarea bombei și apoi al aceluia care au murit în urma radiațiilor atomice, numărul celor morți de pe urma acestui bombardament atomic se apropie de o jumătate de milion.

Iată de ce amintirea faptelor de la Hiroșima de acum douăzeci de ani face să se cutremure ființa omenească și să condamne cu toată energi războiul atomic, ca și orice fel de război de cucerire și agresiune.

An de an, amintirea tristă a Hiroșimei a fost însoțită de proteste împotriva înarmării atomice, de condamnare a războiului ca mijloc de rezol-

(Continuare în pag. 2)

Știri

La praznicul „Adormirii Maicii Domnului” a avut loc hramul Sf. mănăstiri „Brîncoveanu” de la Sîmbăta de Sus (Făgăraș). Sfînta Liturghie a fost săvîrșită de P. Sf. Emilian Antal, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. A fost de față I. P. Sf. nostru mitropolit Nicolae. Corul bisericii din Sighișoara a dat răspunsurile.

Au predicat: Pr. Arhim. Seralim Popescu despre dragostea ce se revarsă de la Dumnezeu și se arată în bunătate și lucrare pentru binele semenului și poporului; Pr. Consilier I. Vlad despre Maica Domnului și despre împlinirea datoriilor cetățenești; Pr. Arhim. N. Mladin despre rugăciune și muncă pentru pace, pentru înflorirea patriei.

P. Sf. Emilian Antal, amintind despre Congresul mondial pentru pace, dezarmare și independență națională de la Helsinki, la care a participat și I. P. Sf. mitropolit Iustin al Moldovei, a chemat la intensificarea acțiunii pentru pace a credincioșilor. Creștinul trebuie să fie un om al păcii. Pacea lăuntrică să se reverse în jur, în familie, în comună, în țara toată și peste toate popoarele. Pentru aceasta e nevoie de dragoste de semen, de patrie și omenire. P. Sf. Sa exprimă bucuria noastră pentru prezența la Sf. Liturghie a I. P. Sf. nostru mitropolit Nicolae. După Sf. Liturghie s-au săvîrșit Sfințirea apei la fîntină, Sf. Maslu și ectenia la mormîntul mitropolitului Nicolae.

* Teologul ortodox grec N. Nissiotis, care lucrează în cadrul Consiliului Ecumenic al Bisericilor, a fost numit director al Institutului Ecumenic de la Bossey (îngă Geneva-Elveția).

* La Centrul de studii protestante din Luegum Kloster (Danemarca) a avut loc o consfătuire între teologi protestanți și anglicani, veniți din cinci țări scandinave și din Anglia. Tema referatelor și discuțiilor a fost: problema botezului.

* Mănăstirea de la Taizé (Franța), unde conviețuiesc frățeste călugări ortodocși (de la Constantinopol și ruși), catolici și protestanți, a sărbătorit 25 ani de existență. La serbări au participat episcopi ortodocși (ruși și greci), episcopi catolici, episcopi anglicani și pastori reformați, etc. În biserica reconcilierii (împăcării) s-a slujit un serviciu euharistic (protestant). De asemenea s-a săvîrșit Sf. Liturghie ortodoxă în limbile greacă și rusă și Missa catolică. La utrenia și vecernia ortodoxă au participat și episcopii catolici și pastorii protestanți. Sanctitatea Sa patriarhul ecumenic Atenagora a transmis un mesaj, în care spune că „obligățiile spirituale ale ortodoxiei” strălucesc și în acest centru monahal ecumenic. Urări de întărire a spiritului ecumenic a făcut secretarul general Wisser't Hoofft al Consiliului Ecumenic al Bisericilor. Papa Paul VI în mesajul său, citit de cardinalul Cocigniani, afirmă că se roagă pen-

(Continuare în pag. 2)

Pentru pace

Sfînta noastră Biserică Ortodoxă Română, potrivit tradiției sale și măsurilor luate de Sfîntul Sinod, a fost și este mereu activă pe frontul păcii.

Astfel: a participat la toate Conferințele intercreștine, prin delegații săi, atrăgînd atenția tuturor prin ținuta lor demnă, cum și prin felul adînc cum au pus temele, aducînd o contribuție substanțială. Înaltul prestigiu dobîndit de țara și Biserica noastră a atras vizitarea țării noastre și Sfîntei noastre Biserici de către reprezentanți ai Bisericilor surori și ai confesiunilor creștine. De asemenea au avut loc întîlniri între profesorii teologi, schimburi între studenții teologi, abonamente la reviste, relații între Institutele teologice, etc.

I. P. Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei e membru în Comitetul Central al Consiliului Mondial al Bisericilor și în Comitetul Consultativ al Conferinței Creștine pentru pace. I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Banatului e membru în Comitetul Executiv și în Comitetul Consultativ al Conferinței Creștine pentru Pace. P. C. Prof. M. Șesan e membru permanent în Comitetul Consultativ al Conferinței Creștine pentru Pace de la Praga; și mulți alții sînt membri în diferite secții de lucru, Comisii, etc.

Datoria noastră a preoților e ca pildă bună făcîndu-ne credincioșilor prin deplinătatea slujbei bisericești și slujirii cetățenești și prin popularizarea hotărîrilor, apelurilor, chemărilor, mesajelor Conferințelor creștine și laice pentru pace, înspre idealul libertății, coexistenței pașnice, dezarmării, păcii internaționale, contra colonialismului, segregăției rasiale, exploatării, înspre bunăvoință între popoare, să desfășurăm o continuă activitate pentru pace și progres. Hotărîrile Congreselor pentru pace să ajungă prin noi la cunoștința credincioșilor și toți să fie cuprinși în acțiunea pentru pacea a toată lumea. Așa vom fi cu adevărat „făcători de pace” și sprijinitori ai luptei popoarelor pentru pace.

Preot V. I. Tomescu

Iisus la sărbătoarea corturilor

Cetatea sfântă prăznuia sărbătoarea corturilor, în amintirea vremii în care alesul popor al lui Iehova rătăcise în pustiu. În vremea aceea, iudeii, în amintirea vieții lor nomade, locuiau în corturi de frunze. Sărbătoarea ținea opt zile, zile pline de ceremonii religioase și de petreceri. În templu, în partea unde stăteau lemnele, seara se aprindeau lumini bogate și se dansau jocurile sacre ale sărbătorii. Ca o aluzie la aceasta, Iisus rosti într-una din cuvântările Sale atât de cunoscute: „Eu sint lumina lumii. Cel ce-mi urmează mie, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”.

Orașul era plin de corturi care aduceau aminte de zilele grele ale robiei babilonice. Pelerinii, veniți de departe, treceau pe la templu de câteva ori pe zi, făcându-și rugăciunile de mulțumire către Iehova. Atunci fusese sub robia babilonică, — iar acum sub stăpânirea romană. Profeții le vorbiseră de un Mesia eliberator. Credința lor era că acesta va fi un întemeietor al unei împărății politice. Aceasta așteptau unii de la Iisus. Ori Mesia — eliberator al crunței robii a păcatului, era printre ei, dar ei nu-l recunoscuseră. Scriptura trebuia să se împlinească cu orice chip: „între ai săi a fost dar ai săi nu l-au cunoscut”. Iisus nu se duse la praznicul acesta de la început „pentru că iudeii căutau să-l omoare”. Veni mai târziu la înjumătățirea praznicului. „Era acolo, dar, nu pe față, ci în taină”.

O amintire tristă

(Urmare din pag. 1)

vare a problemelor litigioase dintre popoare și de manifestări populare pentru apărarea păcii, pentru dezarmare și eliberarea popoarelor înrobite de colonialiști.

Cincizeci și doi de laureați ai Premiului Nobel au publicat în 1955 o declarație prin care cereau: „Toate statele trebuie să se hotărască să renunțe la forță ca argument politic decisiv”.

„Oamenii de știință atrag mereu atenția asupra măririi continue a pericolului unui război atomic și a răspunderii față de soarta omenirii”.

Profesorul Linus Pauling a arătat că dacă numai 10% din stocul bombelor existente s-ar folosi în cursul unui război nuclear, ar fi uciși în scurt timp 720 milioane de oameni, ar fi rănite grav alte 60 milioane și numai 20 milioane ar supraviețui cu leziuni ușoare. Mai ales că astăzi un singur submarin dotat cu rachete transportă echivalentul a 400—800 bombe atomice de puterea celei de la Hiroșima.

Pe de altă parte trebuie ținut seama că într-un război atomic este lovită în cel mai mare grad populația civilă, fără putință de apărare.

În primul război mondial au murit nouă milioane opt sute mii oameni, dintre care cinci la sută civili. În cursul celui de al doilea război mondial, cifra s-a ridicat la 52 milioane morți, dintre care 48 la sută civili. Totalul morților din Coreea a fost de 9.200.000, dintre care 84 la sută civili. Cifrele acestea arată cât de adevărate sînt cuvintele secretarului general al O.N.U., U. Thant: „Este nebun acela care propune folosirea armelor atomice în scopuri de distrugere”.

La împlinirea celor douăzeci de ani de la bombardarea orașelor Hiroșima și Nagasaki au avut loc pe întreg globul manifestări de protest și de condamnare a înarmărilor atomice și a războiului de agresiune din Vietnamul de sud.

Conferința internațională a dezarmării atomice și nucleare a ținut în acest an o adunare în Japonia și a lansat un apel către toate popoarele lumii denunțând și condamnând războiul atomic.

Poporul nostru și credincioșii Bisericii noastre se alătură năzuințelor de pace ale omenirii progresiste, condamnă cu toată puterea agresiunea și cheamă pe toți oamenii de bine la luptă pentru pace și progres.

Iudeii îl căutară. Auziseră vorbind lucruri multe și minunate despre El. Cei tămăduiți vorbeau de El ca de cel mai mare profet. De aceea iudeii-l priveau cu multă tulburare în sufletele lor. Unii din ei nădăjduiau că El va întemeia împărăția aceea pe care proorocii o vestiseră, ei o așteptau și Iisus le vorbea. Din pricina aceasta, pricire mare se făcu între ei pentru Iisus.

— „E un om bun”, ziceau unii.

— „Nu, amăgește și înșală norodul”, ziceau alții.

Venind între ei, Iisus le vorbi din nou. Evanghelistul nu ne-a păstrat cuvântarea asta. Dar se vede că a fost de o măreție deosebită, căci cei ce-l auziseră vorbind, se mirară:

— „Cum de știe acesta scripturile, fără să fi învățat?”.

Atunci Iisus le spuse:

— „Învățătura mea nu este a mea, ci a celui ce m-a trimis. Cine voințe să facă voia lui, va cunoaște dacă învățătura aceasta este de la Dumnezeu, sau o grăiesc eu de la mine. Cel ce grăiește de la sine, slava sa o caută; iar cel ce caută slava celui ce l-a trimis, acela e adevărat și nu se află în el nedreptate”.

Și din nou se făcu pricină între ei, unii recunoscându-l Hristosul cel adevărat, alții nu.

Iisus continuă să vorbească: vorbi despre sine ca Domn al simbetei și-și mărturisi încă odata dumnezeirea sa, numindu-se Fiul lui Dumnezeu.

Mulți dintre cei de față crezură lui și se întrebau că dacă va veni acel Hristos despre care le spusera proorocii, „va face semne mai mari decât cele ce face Acesta?”.

Dar auzind fariseii și căpeteniile preoților că e mare gâlceavă între iudei, din pricina lui Iisus, trimiseră slujitorii templului cu poruncă să-l aresteze. Acum urma sfârșitul sărbătorii corturilor. Ea avea o solemnitate deosebită. Printre altele era și o procesiune care amintea de scoaterea apei dintr-o stîncă prin lovitura toiagului lui Moise, în pustiu.

Iisus fusese de față la procesiunea aceasta care amintea încă o parte din neajunsurile îndurate în pustiuul celor patruzeci de ani. Privind ceremonialul acesta, El grăi celor de față:

— „De însetează cineva, să vină la mine și să bea, de crede cineva în mine, dinlăuntru al lui va curge riuri de apă vie”.

Evanghelistul amintește numai aceste cuvinte, aluzie la procesiunea apei de la poalele muntelui Moria. Au fost însă de ajuns ca ele să aducă priciri noi între iudei.

— „Acesta-i Hristosul”, grăiau unii.

— „Acesta-i cu adevărat, proorocul”, ziceau alții.

Cei îndoielnici și potravnici întrebară a dezbinare:

— „Au doară din Galileia are să vină Hristosul? Nu spune scriptura oare că Hristos are să vină din sămînța lui David și din orașul Betleem, de unde a fost și David?”.

Slujitorii templului erau de față. Ascultară cuvintele lui Iisus care-i impresionează adînc, atât de adînc, că nu îndrăzniseră să pună mîna pe El. Se întoarseră fără Iisus. Fariseii și căpeteniile preoților, văzîndu-i singuri se tulburară și mîniosi întrebară:

— „Pentru ce nu l-ați adus?”.

Oamenii, sinceri în convingerile lor și poate și admiratori ai lui Iisus, răspuseră cu duioasă simplitate:

— „Niciodată n-a vorbit om ca Acesta”.

Cuvintele lor, cuvinte de sinceritate și modestie rară, pecetluiau pe veac un adevăr. Nimic n-a vorbit ca Iisus, nimeni din fiii oamenilor. De aceea cuvintele lui au ajuns la marginile lumii și din izvorul lor viu s-au adăpat toate inimile creștine vreme de veacuri.

— „Nu cumva v-a amăgit și pe voi? ziseră fariseii. Ați văzut voi pe cineva dintre farisei crezînd numelui lui, în afară de aceștia ca el urmează, fiindcă nu știu legea?”.

Da, mai era cineva afară de aceștia. Era unul care făcea parte din tagma lor: Nicodim, cel care fusese noaptea la El și-l auzise vorbind. El singur îndrăzni să spună:

— „Oare legea noastră osîndește pe om fără să-l asculte mai întîi și să-i cunoască vina?”.

— „Nu cumva și tu ești din Galileia? Cercețază și vei vedea că prooroc din Galileia nu s-a sculat”, răspuseră ei. Glasul lui de dreptate fusese înăbușit. Dar Nicodim se dase pe față. Apărîndu-l, mărturisi că era de partea celui care a grăit așa cum încă nimeni nu vorbise pînă atunci.

În noaptea osîndirii, Nicodim va lipsi. Si fără îndoială, va suferi pentru nedreapta osîndire dată în numele legii, în virtutea căreia Iisus Hristos sfîrși apoi pe cruce în dealul Căpătîinii.

Emanoil Copăcianu

ȘTIRI

(Urmare din pag. 1)

tru unitatea creștină după voia lui Hristos. P.S. Antonie, exarh al patriarhiei de Moscova, a vorbit despre interpătrunderea dintre contemplație și acțiune. Starețul mănăstirii a spus că trebuie realizată sfințenia nu pentru sine însăși ci pentru semenii, pentru a sluji lumii.

Mănăstirea aceasta e un model de conlucrare ecumenică, deși fiecare își păstrează confesiunea sa.

Teologul și doctorul Albert Schweitzer a încetat din viață la Lambarene (Gabon-Africa) în 4 septembrie. Născut în 1875, a studiat teologia, filozofia, muzica și medicina. A fost profesor de teologie la Facultatea protestantă din St. Assbourg (Franța). Apoi a întemeiat la Gabon un spital pentru africani, unde a lucrat 50 de ani pentru alinarea suferințelor lor. A tipărit lucrări teologice (despre Sf. Ap. Pavel, „Viețile lui Iisus”, etc.), filozofice (Respectul față de viață), de muzică, ș. a. A fost un aprig luptător pentru pace, împotriva armelor atomice. În 1958 publică lucrarea „pace sau război atomic”. A fost laureat al premiului Nobel pentru pace și e prețuit ca unul din marii bărbați ai vremii noastre.

După date recente populația lumii e de 3 miliarde 220 de milioane. Ea crește cu 1,9 la sută pe an, adică cu 60 milioane de suflete pe an. În ultimii zece ani populația mondială a crescut cu 480 milioane de oameni, cifră egală cu populația de azi a Europei.

La centenarul Uniunii Internaționale de Telecomunicații (1865—1965) s-au publicat următoarele date: în 1965 există 400 milioane aparate de radio, 175 milioane posturi telefonice, 130 milioane ecrane de televiziune, sute de sateliți împrejurul pămîntului.

Bindecuvîntarea bisericii din parohia Ivănești

Duminică 15 august 1965 — Adormirea Maicii Domnului — credincioșii parohiei ortodoxe române Ivănești, protopopiatul Tg. Mureș, au trăit momente de deosebită bucurie duhovnicească, avînd loc bindecuvîntarea bisericii lor.

Biserica veche din lemn, fără fundație, a fost consolidată prin fundație de beton armat, pereți cu cărămidă și împodobită cu un nou iconostas.

Din încredințarea înalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae, actul bindecuvîntării bisericii, a fost săvîrșit de P. C. Prot. stavr. David Lazăr (Tg. Mureș), de preoții Nicolescu Aurel (Murgești), Crișan Teodor (Ivănești), Boian Ioan (Sapartoc).

La ora 9 începe slujba bindecuvîntării bisericii cu rînduiala sfințirii apei, stropirea cu apă sfințită, iar la picioarele sfîntului prestol, în loc dinainte amenajat, se așează cuvenitul hrisov, curățirea Sf. prestol și sfințirea lui. Se continuă cu Sf. Liturghie.

Răspunsurile au fost date de un cor, condus

Dragostea și pacea

Învățătura creștină obligă pe toți credincioșii ei la dragoste.

În poruncile iubirii de Dumnezeu și aproapele, se cuprinde „toată legea și proorocii”. Adevărul acesta îl mărturisește Sf. Evanghelie. El a fost spus de Mântuitorul nostru Iisus Hristos către un om al legii vechi: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău: aceasta este întâia și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea acesteia, este: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Aceste două porunci cuprind toată legea și proorocii” (Mat. 22, 37-40).

Prin împlinirea sinceră și sîrguincioasă a celor două porunci de mai sus, se ajunge la trăirea după „toată legea” în virtute a dragostei; și dragostea e cea mai mare virtute creștină!

Trăirea în dragoste are ca urmare firească pacea. Cine iubește pe cineva, acela dobîndește prin dragostea sa o bună petrecere și o împăcare cu cel iubit. Pacea sa e făurită de dragoste.

Dacă ne adîncim cu gîndul nostru în limpezimea acestui adevăr despre dragoste și pace, putem zice cu toată dreptatea: Dragostea este mama păcii; pacea este fiică crescută la sînul dragostei. Dragostea este pricina și pacea dobîndirea pricinii. Așa cum soarele este pricina primăverii și a bogăției adusă de toamnă, la fel dragostea are ca dobîndire binecuvîntată, toate manifestările păcii de pretutîndeni. Dragostea este izvorul păcii; pacea este mărturia și plîntărea dragostei!

În trăirea sa, dragostea creștină, prin împlinirea celor două porunci ale Sf. Scripturi, aduce pe al treilea fel de dragoste — dragostea de sine — fiecare fel de dragoste cu specificul păcii sale. Ele sînt:

de cîntărețul Pop Victor de la Miercurea Nirăului.

La priceasnă, cuvîntul de învățătură a fost rostit de P. C. Sa Păr. Prof. David Lazăr. Mîinecînd de la Evanghelia zilei, bazat pe credința Apostolilor, P. C. Sa vorbește credincioșilor despre înnoirea noastră sufletească, dragostea către Dumnezeu și către Biserică. Arată bucuria ce o are pentru strădaniile credincioșilor și ale preotului lor, mai ales că dînsul servindu-i cinci ani, îi cunoaște buni și harnici credincioși.

Ca încheiere le leagă de suflet să cerceteze biserica înnoită și îi îndeamnă la muncă cinstită pe ogoarele patriei. La sfîrșitul Sf. Liturghii C. Preot-paroh Teodor Crișan — face darea de seamă asupra lucrărilor ce s-au executat, a prezentat situația parohiei din toate punctele de vedere, a citat numele tuturor celor ce au contribuit, într-o formă sau alta, la consolidarea și înnoirea bisericii și a adus mulțumiri tuturor dăruitorilor. Mulțumește Prea Fericitului Patriarh Justinian, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae și Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, pentru substanțierea sprijin din Fondul Central Misionar și pentru pîrinteasca purtare de grijă de care au fost învredniciți.

Mulțumește Onor. Departament al Cultelor pentru sprijinul și înțelegerea acordată cu toate ocaziile. Aduce mulțumiri organelor locale și celor ce au executat toată manopera lucrărilor. Mulțumește consilierilor parohiilor Bozed, Culpău, Herghelia și Poienița și tuturor care s-au prezentat la acest praznic creștinesc.

Ca încheiere aduce mulțumiri păr. protopop David Lazăr, pentru grija ce le-a purtat, de la începutul lucrării pînă la sfîrșitul ei.

După slujbă, oficiul parohial a oferit o masă de obște.

Sfințirea bisericii din Ivănești a adus celor de față multă bucurie sufletească și îndemn la muncă și rugăciune.

Pr. Nicolescu Aurel

1. Dragostea de Dumnezeu. *Credinciosul care iubește pe Dumnezeu „cu tot sufletul său și din toată inima sa”, acela caută numai săvîrșirea faptelor celor bune după voia lui Dumnezeu, ca prin faptele sale cele bune să fie preamărit Dumnezeu pe care îl iubește. El stă departe de petrecerea în păcate, nu se lasă ispitit de rău în nici o împrejurare. Din această dragoste de Dumnezeu, izvorăște pacea sufletească, pacea cu Dumnezeu.*

2. Dragostea de aproapele.

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mat. 22, 39). Ce poruncă înaltă! Limpezimea ei se vede în lămurirea prin care Mîntuitorul arată felul de dragoste: „ca pe tine însuși”. Deci dragostea de aproapele trebuie să aibă aceeași măsură ca și dragostea de sine. Căci aceasta a doua poruncă a Sf. Scripturi este „asemenea” celei dintîi, a iubirii de Dumnezeu.

Aproapele nostru — după parabola cu saramineanul milostiv (Lc. 10, 30—37) — poate fi orice om din lume, fără a căuta la neamul său, la țara sau religia sa sau la alte deosebiri omenești. Credinciosul care iubește cu tot sufletul său pe aproapele, acela zi și noapte se gîndește la binele pe care trebuie să-l facă semenilor săi: acel om își dă silința în muncă pentru fericirea altora, nu caută să facă rău nimănui, iartă totdeauna, alungă supărări, alină dureri, ajută pe oricine!

Această dragoste își are rodul ei binecuvîntat: pacea obștească sau pacea lumii. Cu cît este mai multă dragoste între oameni, cu atît războaiele sînt mai înăbușite, cu atît e mai multă pace în toată lumea!

3. Dragostea de sine. *Orice credincios care trăiește în viață curată, cu sufletul plin de dragoste, față de Dumnezeu, cînd iubește pe cei din jurul său ca pe sine și se jertfește pentru binele lor, atunci dobîndește o bucurie personală, primește în dar pentru viața sa bună, dragostea față de viața sa. Dragostea de sine e starea de mulțumire a omului care a dezvoltat darurile date de Dumnezeu în lucrarea binelui, spre fericirea altora.*

Dragostea de sine nu trebuie să fie înțeleasă prin iubirea de plăceri pătimașe sau prin stringerea de bunuri materiale peste măsura trebuințelor. Acestea aduc în urma lor multe griji și multă tulburare sufletească.

Dragostea și pacea sînt virtuți strîns înrudite între ele. Dragostea e cale de osteneală; pacea e roadă bună! Calea aceasta își are urcușurile ei spre care ne cheamă datoria noastră de trăire în legea iubirii. Urcușul e greu dar duce sus ... la înălțime ... pe culmea fericirii!

„Feriți-vă cei făcători de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema” (Mat. 5, 9).

Pr. I. Buta

Rugă

Doamne, care ai vrut bine —

Orișicînd, la orișicine —

Și-ai dorit întotdeauna

Ca ai Tăi să fie una,

Fă și-acum, cum ai tot vrut —

Tu — Acel fără-nceput —

Ca în pace să trăim;

Veșnic să te preamărim!

Nu uita — Stăpîn iubit —

Nici pe cei ce s-au jertfit

Pentru țară — pentru glie —

Și ne-au scos din grea robie!...

Piară, arma nucleară!

Iar frumoasa noastră țară

Ca o floare să-nflorească

Prin cinstită munca noastră!

Nicolae M. Isac

cîntăreț bisericesc

Psalmul 50

Pentru îndreptarea credinciosului care a greșit și a căzut în păcat, Sfînta Scriptură recomandă pe lingă alte virtuți și pocăința. Primul exemplu de pocăință deplină, care ar putea fi dat ca pildă altora care cad în păcate grele și ar fi pe panta de a deznădăjdui, este pocăința lui David. Treptele acestei pocăințe se găsesc în psalmul 50. Pentru că acest psalm îl auzim la toate utreniile de Duminică și sîrbătoare, precum și la alte slujbe bisericești, se cuvine să-i vedem înțelesul.

Mai întîi originea lui: David săvîrșise un păcat mare. Omorîse pe generalul Urie, trimițîndu-l pe linia întîia a frontului și se căsătorise cu soția acestuia, cu care păcătuisese înainte de moartea lui Urie. Cu toate acestea, David nu-și dădea seama că păcătuisese. Profetul Natan printr-o pildă îl face să înțeleagă gravitatea păcatului său. David își primește iertarea (II Regi cap. 11 și 12). Dar felul cum se mărturisește, cum conștiința lui se zbuciumă, cum înțelege el pocăința, toate acestea le vedem în psalmul 50. Astfel pocăința lui David, începe cu rugăciune, în care își arată nădejdea și încrederea în milostivirea lui Dumnezeu, atît de mare, încît îi poate ierta, îi poate șterge, nu numai păcatele mici, ci și pe cele mari: „Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea”. Iertarea păcatelor de către Dumnezeu o asemănă David, cu o baie, spălare. După cum această curățește trupul de murdărie, tot așa iertarea lui Dumnezeu curățește sufletul de păcat. (De aici și numirea pocăinței de al doilea botez — în Molitvelnic): „Mai virtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește”. Cererea de iertarea păcatelor, o sprijină David și pe aceea că el recunoaște că a păcătuit și că păcatul îi stă ca o greutate mare în fața conștiinței care îl apasă, îl muștră într-una.

„Că fărădelegea mea, eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea”. Păcatul este față de Dumnezeu, căci David a făcut „ce este rău”, și facerea răului e păcat față de Dumnezeu: „Ție unuia am greșit și ce este rău înaintea Ta, am făcut”. Păcatul săvîrșit de el este și o urmare a păcatului strămoșesc, căci: „Întru fărădelegi am fost conceput și în păcate m-a născut maica mea”. David a păcătuit cu toate că Dumnezeu iubește adevărul și „cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale m-ai arătat mie”. De aceea păcatul e mai greu. Totuși el are încrederea în curățirea de păcat de către Dumnezeu: „Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți, spăla-mă-vei și mă voi curăți, și mă voi curăți, și mă voi curăți”. Dacă înainte de curățire, era întristat, căci păcatul care îi era pururea în față, îl tot apăsa, sufletul lui fiind chinuit, în schimb prin curățirea de păcat, bucuria va stăpîni toată firea, toate simțurile lui: „Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite”. Dar pentru ca să se întîmple acest lucru, el cere încă odată ca Dumnezeu, să-i ștergă păcatele, fiindcă amintirea păcatului îl chinuie mereu, nu-l lasă în pace: „Întoarce față Ta de la păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le”.

Prin ștergerea fărădelegilor, David e convins că va rămîne curat. Dar își dă seama că oricît ar fi de curat, tot se va întîna iarăși de păcat. De aceea în versetele următoare el cere ceva care să-l ferească de acum încolo de săvîrșirea păcatului, pentru ca astfel să poată duce o viață de sfințenie. Cere adică o transformare a vieții, care să-l facă să trăiască conform poruncilor lui Dumnezeu. Odată cu aceasta mai cere un duh atît de puternic, care să-l conducă nu din afară, ci dinăuntru, spre cele bune: „Înimă curată zidește întru mine Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele”. Prin

(Continuare în pag. 4)

Psalmul 50

(Urmare din pag. 3)

păcat David rupsesse legătura cu Dumnezeu. Cu toate acestea el avea încă asupra lui Duhul lui Dumnezeu ce venise peste dînsul în momentul ungerii de către Samuil (I Regi 16, 13). În momentul cînd și acest duh ar fi fost luat de la el, atunci ar fi fost ca și lepădat de la Dumnezeu. De aceea el se roagă: „Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta și duhul Tău cel sfînt nu-l lua de la mine“. Prin eliberarea de păcat și înnoirea vieții, va veni iarăși asupra sa bucuria mîntuirii, bucuria împăcării cu Dumnezeu. Dar mai avea o teamă. Pînă acum nu-și dăduse seama de păcat. De acum își va da. Acum știe. Dar această știință îi va da garanția că nu va mai păcătui? Nu! Acum zice după cuvîntul Ap. Pavel: „Nu fac binele pe care voiesc să-l fac, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvîrșesc“ (Rom. 7, 9). De aceea mai cere un duh, care-l va stăpîni, îl va face stăpîn pe sine, așa cum nu fusese pînă acum: „Dă-mi iarăși bucuria mîntuirii Tale și cu duh stăpînitor mă întărește“. Rezultatul înnoirii sufletești prin ștergerea păcatelor săvîrșite și bucuria mîntuirii ce o va avea, va fi nu numai îndreptarea lui, dar și a altora. Dacă el a primit iubirea lui Dumnezeu prin iertare și datorită acestei iertări, el a învățat calea Domnului, calea binelui, această cale o va arăta și altora căci „cel care a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui, își va mîntui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate“ (Iacob 5, 20). Mai era totuși ceva, care-l îngrijora, care-i stăpînea gîndurile, care nu-i dădea liniște. El vărsase sînge, omorîse pe Urie, nu cu mîna lui, dar îl omorîse. Această vărsare de sînge nu va fi răzbunată? De această răzbunare ca și de altă vărsare de sînge se roagă acum lui Dumnezeu să-l scape. Și atunci se va bucura de această dreptate în care nu se mai aplică rău pentru rău, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, ci o altfel de dreptate împlinită cu iubire și iertare: „Scapă-mă de sîngiuri Dumnezeule, Dumnezeu mîntuirii mele și se va bucura limba mea de dreptatea Ta“. Și mai știa David ceva: Datorită păcatului, el nu mai putea aduce jertfă de laudă. Simțea ceea ce simte copilul cînd greșește părintelui său — cu capul plecat, nu mai îndrăznește să vorbească pînă cînd părintele nu-i arată iertare. Și el greșise și deci nu era în pace cu Dumnezeu și inspirat fiind, știa fără să fi auzit învățătura Mîntuitorului: „Cînd va fi să aduci darul tău la altar și acolo îți vei aduce amînte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo, înaintea altarului și mergi întii împacă-te cu fratele tău și apoi venind adu darul tău“ (Mat. 5, 23—24). Acum el mărturisise păcatul, se căise sincer, primise iertare, era împăcat cu Dumnezeu și de aceea cere de la Dumnezeu: „Doamne buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta“. În V. T. aproape pentru fiecare fel de păcat, legea prescria un fel de jertfă. Pentru păcatul pe care-l săvîrșise David însă, nu prescria nici o jertfă, ci moartea. David își dă seama de acest lucru. La această neputință de a aduce jertfă se referă versetul 18: „Că de ai fi voit jertfă ți-ași fi dat. Arderile de tot nu le vei binevoi“. Lui Dumnezeu nu-i plac jertfele aduse de formă, ci El cere întii o jertfă spirituală: căință din toată inima, pe care Dumnezeu în îndurarea lui o va primi: „Jertfă lui Dumnezeu, duh umilit, inimă înfrîntă și zdrobită, Dumnezeu nu o va urgisi“. Prin rugăciunea stăruitoare de iertare, prin recunoașterea păcatelor, prin părerea de rău din toată inima, care-i transformase sufletul, prin promisiunea că nu va mai păcătui și va învăța și pe alții calea cea bună, David primind iertare se simte împăcat cu Dumnezeu. Se simte deci în stare să aducă și jertfele prescrise de lege, pe care am văzut nu le putuse aduce atîta timp cît nu era împăcat cu Dumnezeu. El se roagă: „Fă bine Doamne să se zidească zidurile Ierusalimului.

Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot, atunci voi pune pe altarul tău vitei“. El profețește astfel rezidirea Ierusalimului, dărîmat, și venirea vremii cînd se va aduce „jertfa dreptății“, jertfă spirituală. Cum și sufletul e „templu al Duhului Sfînt“ ne gîndim la înnoirea sufletului pocăit, care aduce fapte bune ca jertfă.

În toată această avalanșă de idei, de simțăminte, de zbucium sufletesc, am observat cum acest psalm cuprinde toate treptele pocăinței adevărate și sincere. Din această cauză, această rugăciune, în Biserica Ortodoxă, cum am amintit, ocupă un loc important aproape în toate slujbele bisericești — fie psalmul întreg, fie anumite versete din el, cum este cazul în Sf. Liturghie. De aceea și credincioșii noștri îl rostesc ca „psalm de pocăință“ spre împăcarea conștiinței lor în fața lui Dumnezeu. *Pr. Ioan Graure*

Semnul Crucii

Biserica creștină cinstește în chip deosebit Crucea, pentru că pe ea a fost răstignit Mîntuitorul. Pentru acest motiv rugăciunile, pe care le facem, sînt însoțite de semnul crucii, cu pronunțarea numelui persoanelor Sfintei Treimi, — Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh, — ducînd mîna dreaptă la frunte, la piept, la umărul drept și stîng, poziția noastră fiind cu fața spre răsărit, atunci cînd ne rugăm.

Inchinarea aceasta este o datină veche a legii noastre sfînte și face parte din învățăturile necrisate ale *Sfintei Tradiții*, pe care Sfînții Apostoli ni le-au lăsat împreună cu altele, despre care Sfîntul Ioan Evanghelistul spune că n-au iost cuprinse în Cartea Sfîntă (In. 21, 25).

Singur semnul crucii poate fi și el o rugăciune, cea mai scurtă rugăciune.

Dacă Mîntuitorul este numit de profeți „*Împărăatul păcii*“ și dacă Biserica este împărăția Lui, stîndardul acestei împărății a păcii este Crucea.

Sfîntul Apostol Matei ne spune că la judecata de apoi, *dreptul Judecător* va fi însoțit de *semnul Lui*, adică de Cruce (24, 40).

Despre Cruce, ne spune Sfîntul Pavel, că este „*puterea lui Dumnezeu*“ ... „*căci vorbirea despre cruce pentru cei ce ne mîntuim este puterea lui Dumnezeu*“ (I Cor. 1, 18).

Putere mîntuitoare a fost pentru sfîntul Constantin Crucea ce i s-a arătat pe cer, cu cuvintele: „*prin acest semn vei învinge*“, — fapt reiatat de istoricul vremii, Eusebiu de Cezareea.

Crucea este și armă de apărare împotriva diavolului așa cum auzim în rugăciunile Sfîntului Vasile cel Mare și în taina Sfîntului maslu: „*Doamne, armă asupra diavolului — Crucea Ta ai dat-o nouă. Că se scutură și se cutremură neîndrăznind a căuta spre puterea ei. Că morții ai sculat și moartea ai surpat, pentru aceasta ne închinăm îngropării Tale și Invierii*“. (Evlogiu, Si. Maslu).

Ce armă extraordinară! Să biruiască moartea, nu să provoace moartea, să scoale morții, nu să ridice vieții.

Dar pentru a birui moartea trebuie să știm să folosim crucea ca armă a vieții.

Mîntuitorul ne spune:

„*Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să-mi urmeze*“.

În această chemare, crucea are sens de suferință și de jertfă.

Necazurile sînt pricinuite de patimile din noi, care ne tulbură pacea lăuntrică. Crucea e armă împotriva patimilor. Ea cheamă la luptă cu patimile și ajută la nimicirea lor.

Purtarea Crucii înseamnă efort, strădanie, biruință, muncă. Munca este minunată armă de luptă împotriva patimilor, imperios recomandată de apostolul neamurilor: „*Cine nu muncește să nu mînce*“ (II Tes. 3, 10).

În privința aceasta, Toma de Kempis, în car-

tea sa *Urmarea lui Hristos*, spune că „în răstignirea poftelor zace mîntuirea. Altă cale către cer și către pacea dinăuntru nu este decît calea sfînte: ciuci și răstignirea necurmată a poftelor“.

Purtarea crucii nu înseamnă resemnare, ci luptă, acțiune, faptă, contribuția creștinului la opera sa de mîntuire, colaborarea lui cu Dumnezeu, așa cum Sf. Pavel grăiește corintenilor că „*noi sîntem împreună lucrători cu Dumnezeu*“ (I Cor. 3, 9).

Crucea e jertfă pentru binele comun. Așa cum Mîntuitorul s-a jertfit pentru mîntuirea lumii, fiecare creștin e chemat să aducă sacrificiul pentru binele semenului, pentru biruința păcii și dragostei în lume.

Rezumînd cele spuse mai sus, să reținem că crucea nu-i numai lemnul pe care-l vedem sau semnul pe care-l facem cu mîna. Ea are și un grai al ei și o putere tainică, nevăzută, care sfîntește și ne ajută la tot lucrul bun și la ferirea de rău. Pe de altă parte transpunerea în mîntuirea noastră a chipului Mîntuitorului răstignit pe Cruce, pentru păcatele noastre, ne este un mare ajutor de stăpînire a mîinii, a vorbelor rele și de înfrînare a patimilor. Se adaugă la aceasta și puterea tainică a harului sfînt ce se pogoară peste noi odată cu semnul sfintei cruci sau cu sărutarea chipului ei. Ea ne întărește pe calea jertfei pentru binele tuturor.

Avînd permanent asemenea gînduri despre sfînțenia crucii vom cugeta mai mult la purtarea crucii și la cinstirea ei, nu numai cu buzele ci și cu fapta, cu viața neprihănită și dăruită lui Hristos și fericirii obștești.

Pr. I. Sanda

Aproapele

Pe drumul ce coboară domol spre Ierihon
Drumețul zace-n sînge, cu fața ca de ceară...
Grăbiți se pierd tîlharii spre ascunziș de fiară
De larmă-nfricoșată pădurile dau zvon.
Rănitul se irămîntă în tremur tot mai greu
Imploră ajutorul... Cînd iată că grăbit
Un preot de la templu cu nepăsare trece și apoi
un levi!
E om străin acesta — își zice fiecare —, nu e
din neamul meu.
E-aproape stîns rănitul, cînd un samarinean
Se-oprește lîngă dînsul; de pe asin coboară,
În locu-i urcă grabnic pe cel ce stă să moară
Nu-ntreabă cine este. Îl duce la un han,
Pe rîni îi toarnă picuri de untdelemn și vin;
Din noapte face ziuă cu inima lui trează.
În zori, plătește gazdei: „De dînsul priveghează
Cîrînd mă-ntorc și truda-ți voi răsplăti din
plin“.

...
Învățătorul Legii făcut-a ochii mari...
Iisus sfîrșise pilda și-i pune întrebare:
„Cine socoți că este „*aproape*“ celui care
Lipsit de-ajutorare, căzuse-ntre tîlhari?“
„E cel ce-avuse milă!“. Abia atît putu
Să-ngîne fariseul. Și fața-i se roșește
Cînd Domnul în adîncuri de suflet îl privește
Și-i leagă cu îndemnul: „Așa să faci și tu!“.

...
Aproapele-i tot omul, din orișice popor:
Și tînrul, și-acela ce-n plete neaua-și cerne
Și albul din țîntul zăpezilor eterne,
Și negrul ars de soare de lîngă ecuator.
Aproapele îl află oriunde pe pămînt.
Să-ți fie rug iubirea și sufletul o floare!
În orice om un frate să vezi, căci fiecare
În sine poartă chipul lui Dumnezeu cel sfînt.
Cînd soarele iubirii în inimă-ai să porți
Și candela-ndurării mereu păstra-vei plină,
Un zîmbet fi-va omul, iar lumea o grădină
Cu pace și lumină și pîine pentru toți.

Pr. Dumitru Soare